

Ningú vol ser de dretes

Ningú vol ser de dretes, ni tan sols en Suárez. Déu m'en guard, doncs, de tractar a ningú d'allò que diu que no és.

Un dels problemes que tenim a Catalunya d'ençà de les eleccions és aquest: que no tenim un dreta potent i organitzada que permeti un joc polític equilibrat almenys en aquests primers anys de democràcia i autonomia. Després que guanyi el més fort i que el país s'orienti pel tombant polític que la majoria dels catalans trobi més apropiat. De moment, però, l'esquerra, tot i que ha guanyat les primeres eleccions no pot viure sense la companyia i la competència de la dreta.

Els senyors i els partits que semblen cridats a fer aquest paper en el nostre teatre polític, diuen que ells no són de dretes, sinó de centre. La solució més pràctica em penso que és tirar pel mig i lligar les dues coses: la dreta catalana avui no és de dretes, sino de centre.

Les eleccions a Corts del 15 de juny varen servir, entre altres coses, per demostrar dues coses importants. En primer lloc que Catalunya és diferent de la resta d'Espanya no sols pel que fa a l'autonomia, sino també per la orientació del vot. Només aquí les esquerres varen tenir la victòria, només aquí el partit fabricat i promocionat pel cap del Govern espanyol va tenir una derrota clara, mentre que socialistes, nacionalistes i comunistes es repartien la part del lleó.

També varen servir de crit d'alerta de la fragmentació de les forces de la dreta del bano polític català. Aquest ventall de partits i opcions ha resultat ser molt més avançat i progressiu que l'espanyol. Per això hom ha dit suara, no sé encara si amb gaire raó ja que això només el temps ens ho podrà dir, que "una dreta pura i simple no tindria raó de ser en el marc de la societat catalana actual que després de les eleccions s'ha revelat com poc amiga de la dreta". La mateixa composició heterogènica de l'Unió del Centre Democràtic a casa nostra confirma aquest fet.

Un mes abans de les eleccions varis partits catalans de centre aspiraven a recollir els vots d'aquest sector. Centre

Català i Unió Democràtica de Catalunya varen aconseguir només un diputat cada un, mentre que el Pacte Democràtic n'assolia deu. El cas del Pacte és ben especial donat que en una mateixa candidatura hi convivia liberals, nacionalistes i els socialistes del PSC-Ex Reagrupament. De totes maneres era ben clar que Jordi Pujol aspirava a recollir bona part dels vots que anaren a parar als homes que Suárez aconseguí arregar a darrera hora. De la Lliga que va voler ressuscitar el constructor Figueres millor ni parlar-ne després dels quatre vots que va tenir.

Les candidatures elaborades "in extremis" des dels Govern Civils van deixar els demòcrata cristians sense clientela i van privar en Pujol de ser el pal de paller de la política catalana. Això no era el pitjor. El pitjor és que el vot de dreta havia anat a parar a un partit que a Catalunya ni tan sols existia, a un partit sense ideologia' indiferent a les reivindicacions catalans tot i que després per oportunisme les hagi apoiat per capitalitzar-les, a un partit que al capdavall no tenia altra cosa que la imatge de seguretat i triomf que dona el poder.

Tot just acabades les eleccions aquesta va ser la primera preocupació de dretes i esquerres: que Catalunya tingui la dreta catalana, progressiva i organitzada que necessita. Hom va senyalar a Pujol com l'home que podia redreçar-la, però s'ha estimat més decantar-se moderadament a l'esquerra, i, com ell, en Trias Fargas. Quedava Unió Democràtica i tampoc s'ha decidit, però en canvi ha vist marxar-hi una colla de militants encapçalats per Josep Miró i Ardèvol. Seves són les paraules que he citat abans. Vol anar a fer un partit de dreta que no sigui de dretes, amb els diputats i el senador d'UCD i els joves executius del Centre Català. Per la gent d'en Suárez serà una bona ajuda, però encara queda curta. Altra cosa seria, potser, que hi anés també en Cañellas i tard o d'hora Unió Democràtica. La dreta, de totes maneres, encara està verda.

Jaume Guillamet

Pere Giró i Brugués: entrevista d'urgència

A darrera hora, i quan aquest número de 9 PAÍS ja era pràcticament acabat, el senyor Pere Giró i Brugués, batlle de Figueres, ens concedí una entrevista.

En el seu transcurs, l'alcalde tocà el tema de la Diada, tot explicant les raons que motivaren la seva absència de l'Ajuntament ("Vostè, com que no és un batlle democràtic, no cal que personalment rebi el manifest", això, més o menys, diu que li digueren); raons que, per cert —i com es pot comprovar—, constrasten un xic amb allò que explica el comunicat de la Comissió 11 de Setembre de l'Alt

Empordà i que publiquem en aquestes mateixes pàgines.

També parlà de l'assumpte "Presència", revista, on segons afirmà, i pel que fa al reportatge sobre la Marca de l'Ham, s'han observat "algunes irregularitats i inexactituds", per la qual cosa ha passat el cas el Jutjat.

Així mateix, es referí a les últimes notes dels partits que l'ataquen i que posen en dubte la seva catalanitat. El senyor Giró qualificà tot això de "campanya política contra la meua persona pel càrrec que ostento", ja que, entre altres raons, no s'ha d'oblidar que l'Ajuntament, que ell presi-

deix, fou el primer a retolar un carrer de la ciutat en català: el de Pous i Pagès.

Finalment, i per tal de no allargar-nos massa, car l'espai de què disposem avui i el temps ens ho impideixen, direm que el batlle figuerenc demostrà documentalment que el Consistori ha manat la pressa als organismes superiors de Madrid pel que fa a la construcció de la depuradora (no s'imagina pas de reconèixer que les aigües residuals de la ciutat contaminen el riu Muga) i el canvi del castellanitzat "Figueras" pel correcte Figueres.

E. Casademont i Comas